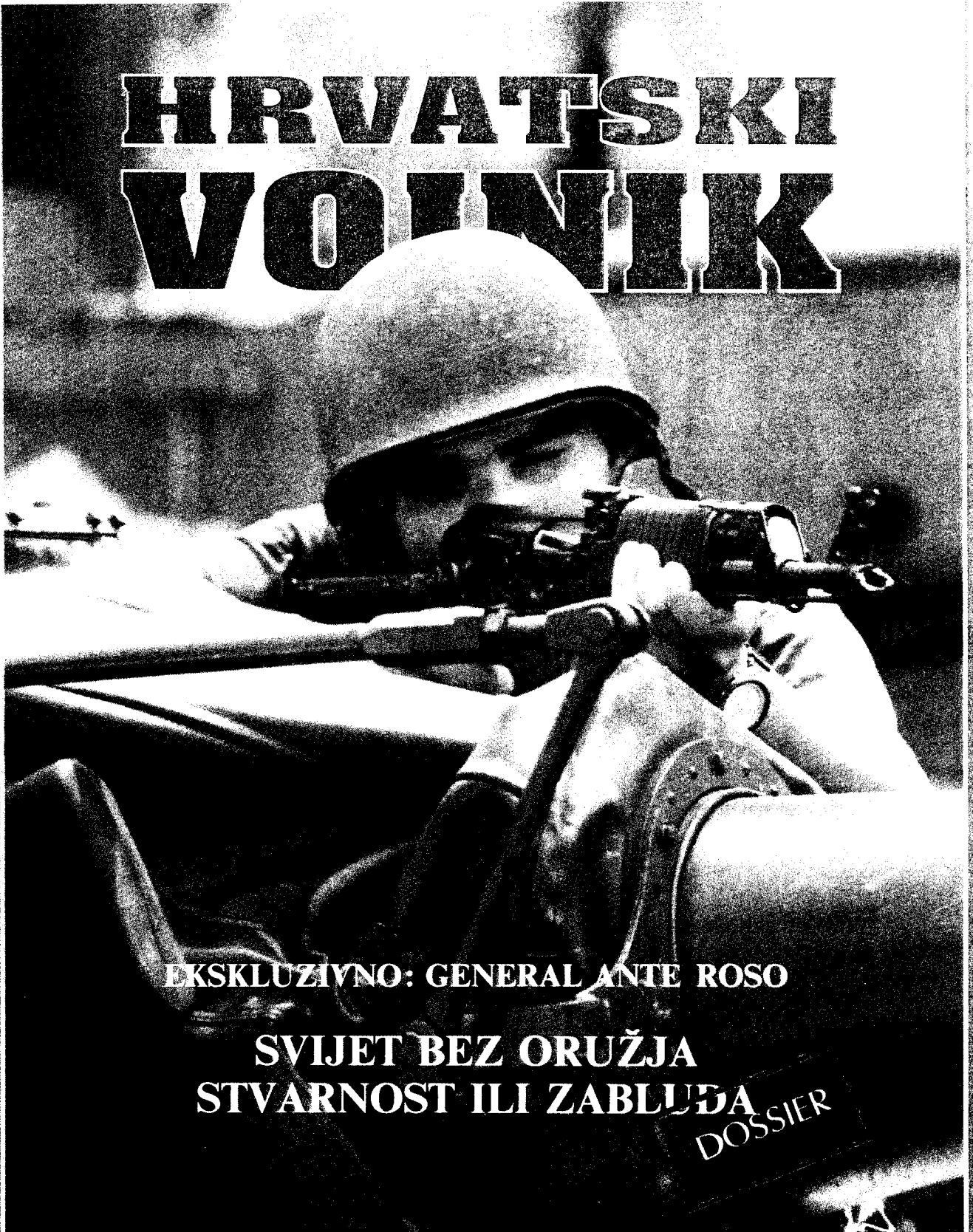

HRVATSKI VOJNIK

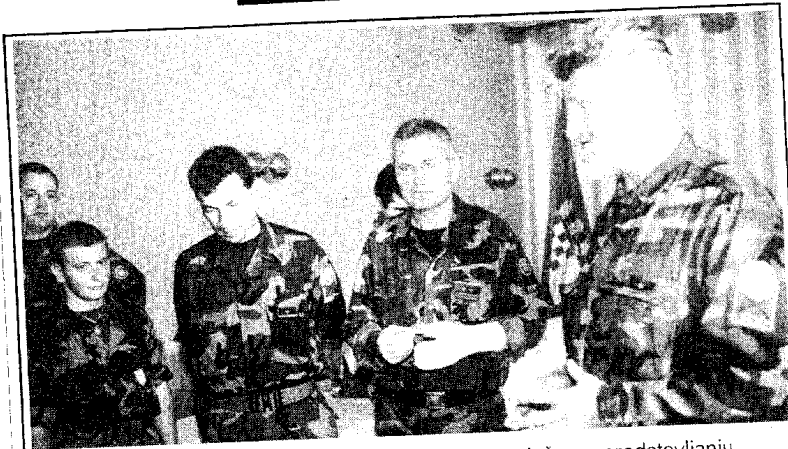
EKSKLUZIVNO: GENERAL ANTE ROSO

**SVIJET BEZ ORUŽJA
STVARNOST ILI ZABLUDA**

DOSSIER

HRVATSKI VOJNICI U NIZOZEMSKOJ *

Tradicionalna vojna priredba u nizozemskom Niejmegenu ove godine nije prošla bez sudjelovanja naše postrojbe

General-bojnik Slobodan Praljak čestitao je na uspješnom predstavljanju Hrvatske vojske

Po prvi puta, svijet se mogao izbliza upoznati sa hrvatskim vojnicima. Izniman je to događaj za Hrvatsku — njena je vojska po prvi puta sudjelovala na jednoj međunarodnoj manifestaciji izvan svojih granica. Na najbolji način predstavljali ste svoju domovinu, rekao je, između ostaloga, **general-bojnik Slobodan Praljak** na skromnoj svečanosti upriličenoj povodom povratka grupe hrvatskih vojnika sa vojne smotre u nizozemskom gradu Niejmegenu.

Doista, radilo se o povijesnom događaju. Ne samo zbog prvog boravka hrvatskih vojnika u svijetu, već i zbog načina na koji su dočekani i dojma koji su kod svojih domaćina i njihovih gostiju ostavili. Svagdje gdje se pojavilo prilikom tradicionalnog, 76. međunarodnog marša, osamnaest momaka iz 2. brigade primljeno je sa oduševljenjem. Vremena nikada nije bilo dosta za srdačne pozdrave, davanje autograma, razgovor sa slučajnim prolaznicima. Za cijelo vrijeme boravka u Nizozemskoj — od 17. do 30. srpnja — pratila ih je iznimna pažnja televizijskih i novinskih izvještača. Domaćini, Nizozemci, i učesnici smotre — niza manifestacija koje su u nekoliko dana okupile više od trideset i osam tisuća sudi-

onika, vojnika i civila iz 46 zemalja svijeta — željeli su čuti sve o Hrvatskoj, zbivanjima na frontu, iskustvima naših momaka.

— Svakoga dana trebalo je usiljenim hodom prepješati 40 kilometara. Sa rancem na leđima težine barem 10 kilograma. I tako redom, četiri dana. Ni je nam bilo teško, naučili smo na bojištu, objašnjavaju nam uz smijeh Angelichio, Renato, Ivica. Poslije marša, vremena je bilo dosta za prijateljevanje sa vojnicima iz čitavog svijeta. Osim na druženja sa sudionicima marša iz drugih zemalja i Nizozemcima, hrvatski su vojnici pozivani na primanja na kakvima se obično ne mogu vidjeti činovi ispod pukovničkog. To, međutim, za naše dečke nije vrijedilo: njima su sva vrata bila otvorena...

— Na kraju smo svi dobili i pozlaćeni »saveznički križ«, simbolično priznanje za najspremnije, pričaju nam, dodajući da su ostali bez gotovo svog vojnog znakovlja: kolege iz drugih zemalja otimali su se o oznake sa znakom »HV«. Ponešto je ostalo i nizozemskim Hrvatima, čijom su pažnjom momci iz Grom—brigade bili okruženi za cijeloga boravka u Niejmegenu. Zajedno s gđom Nadom Sunjic, gđa Mir-

jana Kutle, koja živi i radi u Nizozemskoj, bila je s njima od početka do kraja.

— Bili smo presretni. Vidjeli smo naše momke u domovini, sada i u Nizozemskoj. A kakvu su pažnju izazvali... Drago nam je da smo im uspjeli učiniti boravak ugodnijim, priča nam Mirjana koja je uzela godišnji odmor da bi mogla neprestance biti uz hrvatske vojnike. Pomoć su pružali i drugi Hrvati, ali i nekolicina Nizozemaca, dobrovoljaca iz rata u Hrvatskoj koji su učinili sve kako bi im boravak u Niejmegenu ostao u što ljepšoj uspomeni. Jedino što je dečkima kvarilo zadovoljstvo bilo je saznanje da se njihovi drugovi i dalje bore na dubrovačkom ratištu, sudjelujući u završnim bojevima za oslobođenje dubrovačkog kraja. No, i tome će, nadajmo se, brzo doći kraj...

Najstariji hrvatski vojnik na smotri i »voda puta« bio je **g. Willy van Noort**, pukovnik nizozemske vojske u mirovini. Već mjesecima u Hrvatskoj, Willy je obučavao naše vojnike, pripadnike 2. brigade i drugih postrojbi onome za što je stručnjak — diverzantskoj i protidiverzantskoj borbi. Dobrim dijelom zahvaljujući njemu, nizozemsko je ministarstvo obrane pozvalo pripadnike hrvatske vojske na marš. A kako je pukovnik van Noort uopće stigao u Hrvatsku?

— Naprosto, nisam imao izbora: to je bilo jače od mene. Mi, u zapadnoj Europi, ispalili smo na milijune i milijune metaka spremajući se za borbu protiv komunizma. A onda, kada su komunisti napali Hrvatsku, nismo se ni pomakli. Nisam to mogao gledati, morao sam nešto učiniti...

Ono što je učinio, učinio je dobro. Isto kao i njegovi vojnici, a zaboraviti ne treba ni Ministarstvo obrane Republike Nizozemske, a posebnu gospodu **Miru Medumorca** i **Vjekoslava Krizanca**. A svakako treba spomenuti — i zapamtiti — sve one Hrvate u Nizozemskoj koji su na završnoj svečanosti sa suzama u očima ispratili naše vojnike, mašući desetinama i stotinama hrvatskih zastava. Ako bude sreće, vidjet će ih opet, sljedeće godine...

ZDENKO KACIĆ MOVRIĆ